

[Jens Thoft]

stod her og gav udtryk for den ene holdning, sad hendes statsminister samtidig, ja, vel omtrent i samme sekund og forhandlede renteaftigten væk sammen med Fremskridtspartiet.

Det, der på det ene tidspunkt ville medføre overforbrug, og det, der på det ene tidspunkt var samfundsnyttigt, var i samme sekund unødvendigt og ville ikke medføre overforbrug. Jeg vil gerne understrege, at begge holdninger ikke kan være sande samtidig. En af delene må nødvendigvis være løgn og bedrag, og moral adskiller sig altså fra whisky ved, at dobbelt portion ikke altid er dobbelt så godt.

Regeringens egne økonomer har klart fastslået, at der fortsat er behov for en meget stram forbrugsstyring. SF er enig med regeringen i det, selv om vi vil formindske de højtlonnedes forbrug via skatterne og forøge de lavtlønnedes. Men at det samlede forbrug ikke kan stige, er vi ikke uenige med regeringen i. At det samlede forbrug rent faktisk er i overkanten af, hvad vi har råd til, mener jeg er en kendsgerning.

Alligevel kunne regeringen og Fremskridtspartiet altså indgå en finanslov, som efter min opfattelse slipper alle tøjlerner. Hvis underskuddet i forhold til udlandet skal bringes under kontrol og ned, er finanslovsforliget – herunder afskaffelsen af rentefgiften – ikke løsningen.

Jeg tror, vi må imødesee nye økonomiske indgreb til foråret, når det nu viser sig, at dette ikke gik. Jeg beklager, at renteaftigten afskaffes, og jeg mener, det først og fremmest sker, fordi vi har en minister, der, selv om han er dokumenteret udygtig til at administrere loven, alligevel har fået lov at blive siddende. Jeg beklager da især den dobbeltmoral, som ministeren er udtryk for, ligesom jeg beklager den dobbeltmoral, der ligger i, at afgiften afskaffes fremover. Den afskaffes for 1988, men ikke for året 1987, som alle har erkendt var særlig uretfærdig, fordi man også dér tog alle de gamle lån med, og hvor Folketinget har lavet ændringer, fordi man erkendte, at afgiften blev opkrævet på et ikke specielt retfærdigt grundlag. Endvidere har vi konstateret, at ligningen af afgiften ikke har været mulig, og vi ved, at 110.000 skatteydere nu ligger til inkasso, og at afgiften skaber koks og kaos i systemet for det år, næ nej, dér fjerner man ikke afgiften.

Jeg synes, at skulle man tage skridtet fuldt ud, skulle man erkende fallitten fuldt ud, burde man da anstændigvis også fjerne afgiften for 1987.

Jeg vil konkluderende sige, at SF kun kan støtte en afskaffelse af renteaftigten for tiden fremover, såfremt den erstattes af en formindskelse af skatteværdien for renteudgifter, sådan som det i øvrigt er foreslået af nationalbankdirektør Hoffmeyer. Renteaftigten har været katastrofisk. Den burde fra starten have været skabt som en formindskelse af rentefradragsværdi. Det foreslog SF også ved behandlingen af renteaftigten i sin tid. Såfremt det sker, at man erstatter renteaftigten med en formindskelse af rentefradragsværdi for private renteudgifter, ja, så er vi parat til at fjerne renteaftiftsloven. Ellers er vi det ikke.

Skrumsager Skau (V):

Det er meget interessant, at vi nu her i folketingsalen behandler to næsten ens forslag – i hvert fald virkningen af dem – nemlig ophævelse af renteaftigten. Derfor er det i og for sig også fantastisk at høre den polemiske tale fra hr. Stavvad og også nogle af de – skal vi kalde dem hykleriske synspunkter, som er kommet frem.

Vi ved alle sammen, hvorfor vi fik renteaftigten i 1986. Hele sommeren var bladene fyldte med, at det nu gik for hurtigt. Det lånefinansierede forbrug oversteg alle forventninger, og alle havde en tiltro til, at inflationen nok skulle æde vanskelighederne senere. Derfor var vi i 1986 simpelt hen tvunget til at gøre et eller andet, og det, vi så fandt frem til, renteaftigten, var en god ordning. Den fik jo straks, efter at den var blevet fremsat her i folketingsalen, en psykologisk virkning. Den havde straks en virkning på forbruget. Her tænker jeg selvfølgelig først og fremmest på det lånefinansierede forbrug. Det fik en gevaldig og hurtig positiv virkning for landet og selvfølgelig også for vores borgere, som nu var blevet opmærksomme på, at lånefinansieret forbrug ikke længere gik. Derfor har den haft en positiv virkning både psykologisk og økonomisk.

Nu står vi altså over for en ophævelse af renteaftigten. Den har været debatteret så sent som i sidste uge, men vi er alle sammen her i salen også opmærksom på og klar over, at der er foregået en hel masse politiske spillægterier – vi kan også kalde det drilleri – for at se, om man